

449

Besluit van 22 juni 1990 tot het vaststellen van een Legesbesluit visa

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juni 1989, Directie Algemene Zaken, DAZ/VZ-48479, gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Financiën en de Staatssecretaris van Justitie;

Gelet op artikel 2 van de Wet van 9 mei 1890 tot nadere regeling van de heffing en bestemming van de kanselarijleges (Stb. 80), zoals deze laatstelijk is gewijzigd bij de Wet van 23 juni 1923 (Stb. 291);

Overwegende dat het wenselijk is de kanselarijleges voor de afgifte en het wijzigen van visa in een afzonderlijk besluit te regelen;

De Raad van State gehoord (advies van 18 augustus 1989, nr. WO2.89.0354);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Buitenlandse Zaken van 31 mei 1990, Directie Algemene Zaken, DAZ/VZ-16709, uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Financiën en de Staatssecretaris van Justitie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. een transitvisum: hetgeen verstaan wordt onder een transitvisum in artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit;
- b. een reisvisum: hetgeen verstaan wordt onder een reisvisum in artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit;
- c. een visum voor terugkeer: een visum dat overeenkomstig de nationale voorschriften van een der Beneluxlanden wordt afgegeven, teneinde een vreemdeling, die overeenkomstig de regels in één van de Beneluxlanden verblijft en die voornemens is het Beneluxgebied tijdelijk te verlaten, in de gelegenheid te stellen naar dat land terug te keren.

Artikel 2

Aan kanselarijleges worden geheven voor de afgifte van:

- a. een transitvisum: f 30;
- b. een transitvisum aangebracht in een collectief paspoort of op een collectieve lijst: per persoon 1/10 van de voor een individueel transit-

visum vastgestelde leges, met een minimum van f 30 per collectief paspoort of collectieve lijst;

c. een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste één maand: f 70;

d. een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste drie maanden: f 86;

e. een reisvisum aangebracht in een collectief paspoort of op een collectieve lijst: per persoon 1/10 van de voor een individueel reisvisum vastgestelde leges met als minimum, afhankelijk van de geldigheidsduur, het bedrag aan leges vastgesteld voor de afgifte van een individueel reisvisum als bedoeld onder c of d van dit artikel.

Artikel 3

Aan kanselarijleges worden geheven voor het wijzigen van:

a. een transitvisum in een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste één maand: f 48,50;

b. een transitvisum in een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste drie maanden: f 64,50;

c. een transitvisum in een collectief paspoort of op een collectieve lijst, in een reisvisum: per persoon 1/10 van de voor een individueel reisvisum vastgestelde leges met als minimum, afhankelijk van de geldigheidsduur, het bedrag aan leges vastgesteld voor de wijziging van een individueel transitvisum in een individueel reisvisum als bedoeld onder a of b van dit artikel.

Artikel 4

Aan kanselarijleges worden geheven voor het aanbrengen van een wijziging in een reisvisum zonder dat de maximale geldigheidsduur van onderscheidenlijk één maand, drie maanden of twaalf maanden verandert: f 30;

Artikel 5

Aan kanselarijleges worden geheven voor het aanbrengen van een wijziging in een reisvisum voor één of meerdere reizen waarbij de geldigheidsduur verandert van:

a. ten hoogste één maand in ten hoogste drie maanden: f 64,50;

b. ten hoogste drie maanden in ten hoogste twaalf maanden: f 81.

Artikel 6

Aan kanselarijleges worden geheven voor het afgeven van een visum voor terugkeer met een geldigheidsduur van ten hoogste twaalf maanden: f 60.

Artikel 7

De in de artikelen 2, 3, 4 en 5 genoemde kanselarijleges worden niet geheven voor het viseren van diplomatieke paspoorten noch in andere gevallen waarin door of namens Onze Minister van Buitenlandse Zaken wordt bepaald dat om redenen van internationale hoffelijkheid of reciprociteit van de heffing moet worden afgezien.

Artikel 8

1. De artikelen 13, 14 en 15 van het Legesbesluit 1983¹ vervallen.
2. Artikel II van het koninklijk besluit van 15 februari 1988 (Stb. 1988, 61) vervalt.

Artikel 9

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 10

Dit besluit kan worden aangehaald als «Legesbesluit visa».

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 22 juni 1990

Beatrix

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

Uitgegeven de *dertigste* augustus 1990

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

¹ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 21 augustus 1989, Stb. 347.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 11 september 1990, nr. 176.

NOTA VAN TOELICHTING

1. Algemeen

De beweegredenen om te komen tot de vaststelling van het onderhavige besluit inzake de heffing van kanselarijleges voor de afgifte en wijziging van visa in Nederland zijn de volgende.

In de nota van toelichting op het koninklijk besluit van 15 februari 1988 tot wijziging van het Legesbesluit 1983 (Stb. 1988, 61) werd reeds vermeld dat het noodzakelijk werd geacht de bestaande tarieven voor in Nederland af te geven reisvisa aan te passen aan de in Beneluxverband vastgestelde bedragen voor de afgifte van deze visa in het buitenland, vermeerderd met een bedrag voor extra kosten. Voorts was in Beneluxverband besloten een tarief vast te stellen voor transitvisa. Ter uitvoering daarvan werd overgegaan tot wijziging van artikel 13 van het Legesbesluit 1983 (Stb. 55).

Tijdens het overleg omtrent de bij ministeriële beschikking vast te stellen datum van ingang van deze wijziging bleek, dat in de praktijk de uitvoerende instanties (grensbewaking en vreemdelingendiensten) problemen zouden ondervinden bij de toepassing van de betreffende summiere omschrijvingen in genoemd artikel van het Legesbesluit 1983. Teneinde de regeling aan te kunnen passen aan de in de praktijk gerezen behoeften, werd besloten de inwerkingtreding van artikel II van het koninklijk besluit van 15 februari 1988 voorshands op te schorten.

Een andere ontwikkeling die in dit verband van belang is, wordt gevormd door de indiening van een Paspoortwet (Kamerstukken II, zitting 1987-1988, 20 393). Indien dit ontwerp tot wet wordt verheven zal de bestaande regeling van leges voor reisdocumenten in het Legesbesluit 1983 moeten worden vervangen, alleen al omdat dit besluit zich tot Nederland beperkt en geen maatregel van rijksbestuur is.

Mede met het oog hierop wordt er de voorkeur aan gegeven van de gelegenheid gebruik te maken om thans over te gaan tot een afzonderlijk besluit voor het vaststellen van kanselarijleges ter zake van de afgifte en wijziging van visa in Nederland.

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In het Legesbesluit 1983 (Stb. 55) staan geen omschrijvingen voor de onderscheiden visa. Het wordt juist geacht deze thans wel te vermelden.

Artikel 2

De in dit artikel genoemde handelingen worden verricht door de grensbewakingsambtenaren ten behoeve van visumplichtige vreemdelingen, die verzuimd hebben zich tijdig bij één van vertegenwoordigingen van de Beneluxlanden van een geldig visum te voorzien. Teneinde dit nalaten niet aan te moedigen en ter dekking van de meerdere kosten als gevolg van het spoedeisende karakter, is – evenals in 1983 – besloten voor aan de grens af te geven visa de tarieven op een hoger bedrag vast te stellen dan die door de vertegenwoordigingen in het buitenland worden geheven.

In vergelijking met het thans geldende artikel 13 van het Legesbesluit 1983 is:

- toegevoegd een tarief voor een individueel of een collectief transitvisum;
- naast de tariefverhogingen voor de afgifte van een reisvisum, een

differentiatie aangebracht naar gelang de periode waarvoor het reisvisum wordt afgegeven ten hoogste één dan wel drie maanden is.

Artikel 3

De heffing ter zake van een wijziging van een transitvisum in een reisvisum is in de thans geldende tekst van artikel 13 van het Legesbesluit 1983 niet opgenomen. In het voorgestelde artikel wordt in onderdeel c een nadere differentiatie gegeven naar gelang het betreft een omzetting van een transitvisum op een collectief paspoort of een collectieve lijst in een reisvisum met een geldigheidsduur van ten hoogste één dan wel van ten hoogste drie maanden.

Artikelen 4 en 5

Bij de afgifte van reisvisa wordt in Beneluxverband een hoger bedrag aan kanselarijleges geheven naar mate de geldigheidsduur van het visum langer is. De reden daarvoor is gelegen in de verhoogde kans dat voor inwilliging van een visum met een langere geldigheidsduur meer kosten voor voorafgaande raadpleging moeten worden gemaakt. Op grond van deze overweging is in de artikelen 4 en 5 onderscheid gemaakt in wijzigingen die deze geldigheidsduur wel of niet beïnvloeden. Voor wijzigingen in de maximale geldigheidsduur dient alsnog het bedrag, behorend bij het desbetreffend visum dat bij de afgifte daarvan in het buitenland wordt berekend, te worden betaald (artikel 5). Voor wijzigingen die de maximale geldigheidsduur niet te boven gaan wordt een vast bedrag van f 30,— aan leges voorgesteld, omdat zij als regel minder werkzaamheden met zich meebrengen.

Artikel 6

Dit artikel komt overeen met het thans geldende artikel 13, onder f, van het Legesbesluit 1983, behoudens de verhoging van het tarief van f 50,— naar f 60,—.

Artikel 7

Deze bepaling komt overeen met het thans geldende artikel 14 van het Legesbesluit 1983.

Artikel 8

Doordat de leges voor visa in de onderhavige algemene maatregel van bestuur afzonderlijk zijn geregeld, dienen de daarop betrekking hebbende artikelen in het Legesbesluit 1983 (Stb. 55) te vervallen. Hetzelfde geldt met betrekking tot artikel II van het koninklijk besluit van 15 februari 1988 (Stb. 61), dat een herziening van de tekst van artikel 13 van het Legesbesluit 1983 bevat, doch waarvan de inwerkingtreding voorshands werd opgeschort. Tengevolge van het vervallen van artikel II is inwerkingtreding daarvan niet meer aan de orde.

Bij de voorbereiding van het ontwerp zijn de Aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving in acht genomen.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek